

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5190/2026
19.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Миљковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., уз учешће умешача на страни туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Данило Игњатовић, адвокат из ..., ради утврђења недостојности за наслеђивање, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1827/24 од 24.10.2024. године у седници од 19.02.2026. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1827/24 од 24.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1827/24 од 24.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5023/22 од 09.02.2024. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужени недостојан за наслеђивање иза смрти своје мајке ГГ, те да се тужени обавезе да то призна и трпи и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка са припадајућом законском затезном каматом. Обавезан је тужилац да умешачу накнади трошкове парничног поступка у износу од 169.000,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1827/24 од 24.10.2024. године, жалба тужиоца је одбијена, а пресуда Основног суда у Новом Саду П 5023/22 од 09.02.2024. године потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...10/236), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење да је тужени као наследник иза своје мајке недостојан за наслеђивање. На основу изведених доказа нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови из члана 4. став 1. тачка 4. Закона о облигационим односима и члана 156. став 1. Породичног закона да би се утврдило да је тужени недостојан за наслеђивање. Одлука је заснована на утврђеном чињеничном стању, а посебна ревизија се може изјавити само због погрешне примене материјалног права. Чињенично стање није основ за улагање посебне ревизије.

Одлука суда у оваквим ситуацијама зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Из тих разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке применом одредби члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужба ради утврђења у овој правној ствари поднета је 14.04.2025. године, а вредност предмета спора је опредељена на 10.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић